

4) § 26 (see Anhang B. Sp. 248)
vedtoges med 28 St. mod 2.

Formanden: Dermed er dette Afstnit til-
ende; det næste, jeg sætter under Forhandling,
er meget kort, idet det kun kommer til at om-
fatte §§ 28 til 32, begge inklusive, med de
dertil stillede Ændringsforslag. Hvad Afstem-
ningen angaaer, skal jeg indskrænke mig til at
lade de Paragraffer afstemme, hvortil der er
stillet Ændringsforslag.

Ordføreren: I medens Udvalget i Hoved-
sagen har fulgt Udkastet, vil man her finde en
meget betydelig Afvigelse. Det vil være i de
Herrers Erindring, at Udkastet i ikke mindre
end 18 Paragraffer, fra § 40 til 58, inde-
holdt en meget lang Fortegnelse angaaende
Om gang med Ild og Lys; og det er naturlig-
viis ikke Udvalgets Mening, at ikke alle disse
Bestemmelser ere overmaade fortrinlige og hen-
sigtsmæssige, betragtede som Raad, Enhver
kan give sig selv og Andre. Derimod troer
Udvalget rigtigt nok ikke, at de egne sig til Op-
tagelse i Loven og har derfor foreslået, at
hele denne lange Fortegnelse reduceres til en
eneffte Bestemmelse, den nemlig, at man skal
omgaaes forsvarligt med Ild og Lys og at
Forsøelse i saa Henseende medfører Ansvar og
at Domstolene skulle paakjende det. Jeg troer
ikke, at dette vil i mindste Maade svække Virk-
sommenheden af den omhandlede Forpligtelse; thi
naar Loven indeholder altsfor detaillerede Be-
stemmelser, vil Dommeren, naar Sagen kom-
mer for ham, være bragt i det Alternativ en-
ten at maatte dømme en Anden for det, som
han maaskee selv agter at gjøre, naar han
kommer hjem, saasom at ryge Tobak i Sengen
etc., eller ogsaa ved alle mulige Herkunster
snoe sig derfra. Naar han derimod skal af-
gjøre efter sin Samvittighed, hvorvidt der er
udviist et saadant Forhold, som bør drage
retlige Følger efter sig, vil han have det i sin
Magt efter alle concrete Omstændigheder at
ramme det Rette paa en simplere og natur-
ligere Maade, end naar han skal hente Analo-
gier fra en lang Række detaillerede Bestemmel-
ser. Med Hensyn til § 29 skal jeg gjøre op-
mærksom paa, for at Enhver, der maatte have

Noget at erindre derimod, kan fremkomme
dermed, at den indeholder en Forfrist, der er
noget afvigende fra de hidtil bestaaende Regler
med Hensyn til Skadeserstatning. Jeg veed
ikke rettere, end at det er bestemt i alle Sy-
stemer, at en Forsøelse vel kan afføses ved at
give Erstatning for den Skade, der derved er
tilføjet, uden at det er en nødvendig Følge
deraf, at Forholdet egner sig til Straf; men
at det, naar der er Tale om Straf, altid er
en nødvendig Følge, at den Skyldige maa er-
statte Skaden. Her er derimod udtrykkelig
sagt: „Hvo, som i saa Henseende gjør sig Skyldig
i nogen grov Uagtsomhed eller usforsvarlig
Forsømmelse, straffes med Bøder indtil 100
Rd. og vil det, naar Ildsvaade derved er for-
anlediget, tillige af Retten være at afgjøre,
om Forsøelsen er af saadan Veffaffenhed, at
den Skyldige tillige skal erstatte Skaden.“ Der
kan nemlig møde mange Tilfælde, som ikke bør
gaae ustraffede hen, hvor Vedkommende har udviist
en saadan Uagtsomhed, at han bør idømmes
en Mulkt, men hvor det vilde være at gaae
for vidt at paalægge ham at erstatte Skaden,
som maaskee kunde løbe op til flere Tusinde
Rigsdaler; jeg vil saaledes tage det concrete
Tilfælde, at En har udviist et saadant For-
hold, at man ikke kan sige ham fri for at have
foranlediget Brandskaden, hvilket dog ikke burde
soraarsage, at han skulde forbrøde sin Ret til
at faae Erstatning; han kan vel have forskyldt
en Correction, men man bør ikke berøve ham
hele hans Velfærd. Naturligviis vil han ikke
saae Erstatning, naar det er en grov Forsøelse;
men jeg kan godt tænke mig det Tilfælde, hvor
Retfærdigheden vel kræver, at han bør betale
en Mulkt, men hvor det vilde være ubilligt og
uretfærdigt, om han skulde lide et virkeligt Vel-
færdsforklæs. — § 28 har en Minoritet fore-
slaaet at skulle udgaae og jeg skal i saa Hen-
seende oppebie, hvad der derom maatte blive
ansørt. Det kunde synes besynderligt, at man
ved Siden af de mange Bestemmelser, man har
udeladt, har beholdt den om Skorfenes Rens-
ning. Man har imidlertid anset det for hen-
sigtsmæssigt i Loven at have en Regel om,
hvem der er ansvarlig, og det er egentlig med
Hensyn hertil, at man har bibeholdt Bestem-
melsen. Endelig har man troet at burde op-